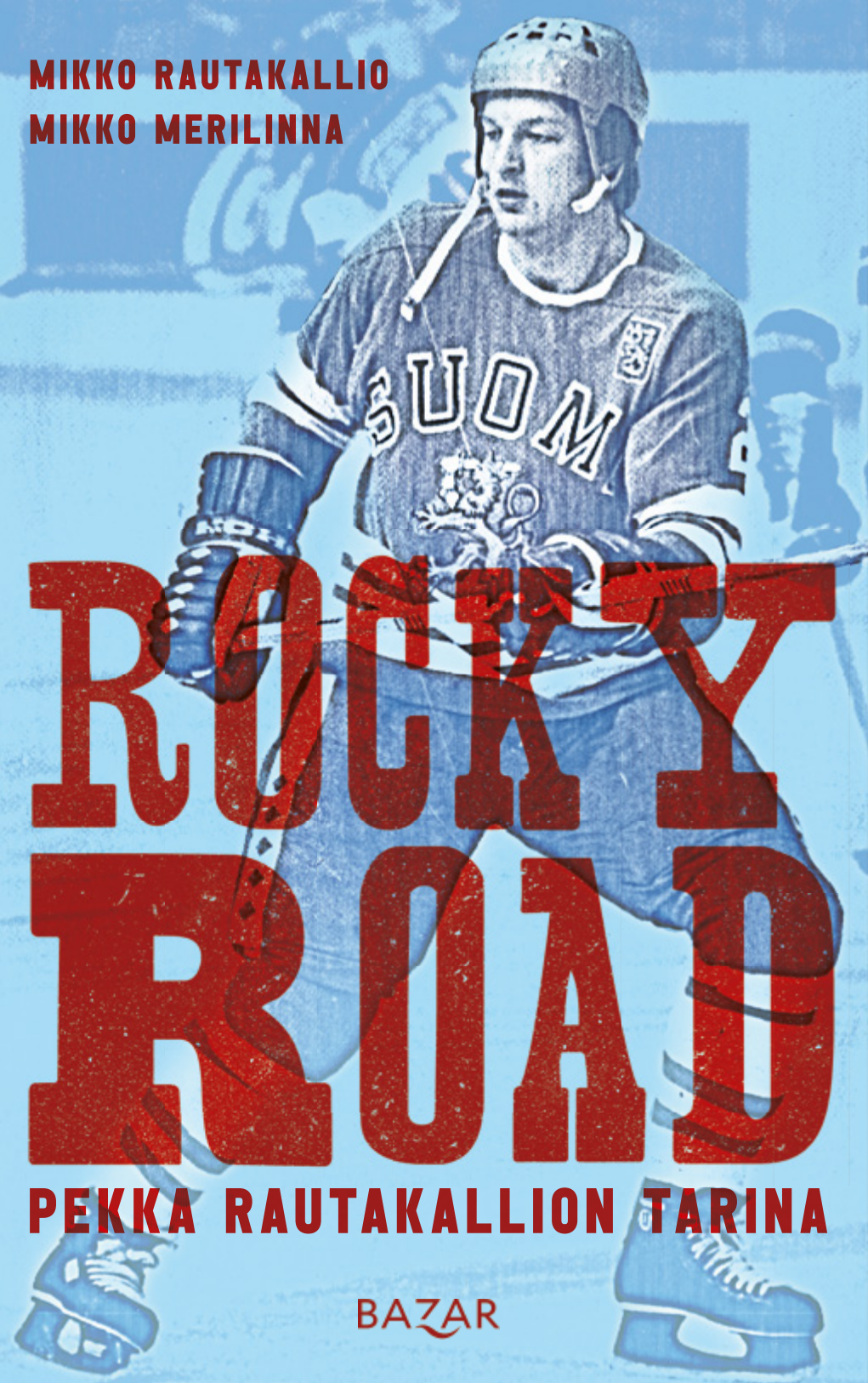

MIKKO RAUTAKALLIO
MIKKO MERILINNA

ROCKY ROAD

PEKKA RAUTAKALLION TARINA

BAZAR

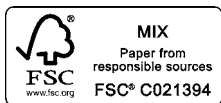
MIKKO RAUTAKALLIO

MIKKO MERILINNA

**ROCKY
ROAD**

PEKKA RAUTAKALLION TARINA

BAZAR

Bazar Kustannus 2022
© Mikko Rautakallio ja Mikko Merilinna

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376-368-5

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

SISÄLLYS

PROLOGI	9
LUKU 1	13
Kylmä 13 ☆ Pori 15 ☆ Isojoenrannan Mahti 17 ☆ Käristemakkara 18 ☆ Joulujoulu 19 ☆ RU-38 20 ☆ Maalivahti 22 ☆ Informaatiopiste 24 ☆ Ulkojäät 25	
LUKU 2	28
Liisankatu 28 ☆ Liisantorin 30 ☆ Puolustaja 32 ☆ Jalkapallo 33 ☆ Kilpiö 35 ☆ Lämäri 36 ☆ Kilpailija 38	
LUKU 3	41
Maantiekatu 41 ☆ Unelma 42 ☆ 1965 43 ☆ Nuorisomaajoukkue 47 ☆ Yksiö 50 ☆ Nuorten kisat 51	
LUKU 4	55
Porin Ässät 55 ☆ Edustusjoukkue 57 ☆ Nuorin 59 ☆ Jääkiekkoilija 62 ☆ Pelimatka 65 ☆ Ensimmäinen SM-Kulta 68	
VÄLISOITTO	72
<i>Pekka Rautakallio jääkiekon A-maajoukkueessa arvoturnauksissa</i>	
LUKU 5	80
Lentokone 80 ☆ WHA 81 ☆ Dollarit 84 ☆ Työpaikat 86 ☆ Jääkiekkouniversumi 88 ☆ Kirje 90	

VÄLISOITTO 92

Family Man – kuinka Pekka Rautakallio tapasi puolisonsa ja muutti kaksikymppisenä toiselle puolen maailmaa

LUKU 6 95

Phoenix 95 ☆ Maahanmuuttajat 96 ☆ Anttila 99 ☆
Dump and Chase 100 ☆ Ulkomaalaisvahvistukset 102 ☆
Joukkueharjoitukset 104 ☆ Ottelusuma 105 ☆ Ensimmäinen
ammattilaiskausi 108

LUKU 7..... 112

Pelikaverit 112 ☆ Broken English 115 ☆ Olkapää 118 ☆
Leikkaus 120 ☆ Sauna 121 ☆ Toinen ammattilaiskausi 123 ☆
WHA-uran loppu 125

LUKU 8 127

Paluu 127 ☆ SM-Liiga 129 ☆ Runkosarja 132 ☆
Toinen SM-kulta 135

LUKU 9 143

Mestarit 143 ☆ Tehonyrkki 146 ☆ Menestysjuna 148 ☆
Välierä 150 ☆ Häviö 153 ☆ Paras 156 ☆ Kolme Kirjainta 157

LUKU 10 161

NHL-sopimus 161 ☆ Atlanta 163 ☆ Ranch 165 ☆
Raadollisuus 167

LUKU 11..... 170

Tarunhohtoinen 170 ☆ Ensimmäinen NHL-kausi 172 ☆
Vaatimustaso 174 ☆ Väkiältä 178 ☆ Kevät 1980 180 ☆
Ensimmäiset NHL-pudotuspelit 183

LUKU 12 187

Calgary 187 ☆ Uusi alkua 189 ☆ Stampede Corral 191 ☆
Lentopelko? 193 ☆ Vieraspelimatkat 194

LUKU 13	198
Luottokortti 198 ☆ Journalisti 199 ☆ Toveruus 201 ☆	
Toinen NHL-kausi 203 ☆ Playoffs-menestys 205 ☆	
Lähellä Stanley Cup -finaalia 209	
LUKU 14	212
Kolmas NHL-kausi 212 ☆ Ajatus 214 ☆ Tähdistöottelu 216 ☆	
Viimeiset NHL-playoffsit 220	
LUKU 15	223
Kutsu 223 ☆ Illallinen 224 ☆ Takahuone 226 ☆	
Neuvottelu 226 ☆ Lähtö 227	
LUKU 16	230
Luvia 230 ☆ Pohjola 231 ☆ Hesperia 232 ☆ HIFK 234 ☆	
SM-liiga kehittyy 237 ☆ Kolmas SM-kulta 239 ☆ Juhlat 244	
LUKU 17	245
HIFK:n laihat vuodet 245 ☆ Kapteeni 247 ☆ Toinen	
SM-hopea 249 ☆ Viimeinen liigakausi 253 ☆ SM-pronssi 256	
LUKU 18	259
Sveitsi 259 ☆ Uusi jääkiekkomaa? 261 ☆ Puitteet 262 ☆	
Sveitsin kaudet 263 ☆ Reikäjuusto 265	
LUKU 19	268
Mitä sitten? 268 ☆ Valmentaja 269 ☆ Lama 271 ☆ Bruno 272	
LUKU 20	273
SC Rapperswil-Jona 273 ☆ Liiganousu 275 ☆ NLA 276 ☆	
Burnout 279	
LUKU 21	281
1995 281 ☆ Suhonen 283 ☆ Uusijääkiekkoilmasto 285 ☆	
Espoo Blues 286	

LUKU 22	288
Bern 288 ☆ Sopimuskiemurat 290 ☆ Zürich 293 ☆ Virhe 295 ☆ Kotiinpaluu 296	
LUKU 23	299
Välivuosi 299 ☆ Espoo Blues, toinen kierros 300 ☆ Sveitsi – jälleen 302 ☆ Yritysidea 304 ☆ Suorat sanat 306	
LUKU 24	308
Yrittäjän arki 308 ☆ Mahdollisuus 310 ☆ Porin palloilu- kulttuuri 311 ☆ Menestysvalmentaja 314 ☆ Jälkimaku 317	
LUKU 25	319
KHL 319 ☆ Riika 321 ☆ Lento-onnettomuus 323 ☆ KHL-kausi alkaa 325 ☆ Venäjä 327	
LUKU 26	331
Toinen KHL-kausi 331 ☆ Potkut 334 ☆ Ässät – taas! 335 ☆ Viimeinen valmentajakausi 337 ☆ Suhmurointi 339 ☆ Loppu 341	
EPILOGI: NYT	343
KIRJOITTAJALTA	347
<i>Mikko Rautakallio</i>	
KIRJOITTAJALTA	351
<i>Mikko Merilinna</i>	
LÄHTEET	355
HENKILÖHAKEMISTO	363

PROLOGI

Sinä iltana Calgaryssä satoi lunta.

Parkkialue oli jo tyhjentyneet autoista, kun ajovalot kääntyivät Calgary Flames -jääkiekkjoukkueen kotihallin, Stampede Corralin henkilökunta-alueen sisäänajorampille. Vaikka tähän aikaan vuorokaudesta vierailijoiden pitäisi saapua etuoven ja sitä vartioineen vahtimestarin tiskin kautta, tumma Ford Mustang liukui hiljaa kohti hallin takaoven sisäänkäyntiä – lähes äänettömästi vasta sataneella lumella lipuen, kuin öinen kulkija, joka varoi askeliaan ettei herättäisi epätoivottavaa huomiota.

Vaikka päätös oli tehty, hallin julkisivun puolella olisi tänä iltana liikaa muistoja.

Mustang pysähtyi takaoven eteen ja valot sammuiivat. Kuljettaja nousi autosta ripein liikkein ja suuntasi huoltosisäänkäynnille. Askeleet natisivat nuoskaantuneella lumella nyt huomattavan äänekkäästi. Vaikka oli huhtikuun puoliväli, kevättalven ilma Calgaryssä oli piinallisen kylmä.

Stampede Corralin sisätiloissa tuoksui aina samalta: vie noon betonipölyn aromiin yhdistyi piintyneen hien ja väljähtyneen oluen löyhyä. Tuoksu oli voimakkaimmillaan täällä huoltokäytävässä, ja tänään se tuntui lähes sietämättömän pistävältä. Miksi jokin niin tuttu voi juuri tänään haista niin epämiellyttävältä?

Al MacNeilin, Calgary Flamesin päävalmentajan, työhuone oli huoltokäytävän päässä. Työhuoneen ovesa oli suuri ikkuna, jota peitti alas vedettävä rullaverho. Verhon takaa kajasti valoa muutoin pimeään käytävään. Hän oli töissä, vain joitakin päiviä pelikauden päättymisen ja päätösjuhlien jälkeen.

Kulkija kiihdytti askeliaan päävalmentajan työhuoneen oven kohdalla ja kääntyi huoltokäytävän päädystä kohti toiseen kerrokseen vievää portaikkoa. Hän kuuli oven avautuvan käytävässä.

Stampede Corral oli aikakautensa tuote, 1950-luvulla rakennettu monimutkainen betonimöhkäle, jonka suunnittelussa ei ollut juuri yksityiskohtiin tai esteettömyyteen keskitytty. Jääkiekkokaukalon laidatkin olivat täällä betonia – tai siltä ne ainakin tuntuivat.

Käytäviä hallin sivustoilla ja kellarikerroksissa riitti, ja satunnainen kulkija eksyi vuorenvarmasti. Aikanaan seutukunnan suurin ja komein halli oli käymässä pieneksi NHL-joukkue Calgary Flamesille. Uusi arena, moderni Saddledome oli valmistumassa kivenheiton päähän ja sinne Calgary Flames pian muuttaisi.

Toisen kerroksen käytävältä oli kulkutie Stampede Corralin katsomon aitioihin. Niitä oli tässä 8700 katsojaa sisään mahduttavassa hallissa vain muutama. 1950-luvulla ei vip-aitioille ollut juurikaan kysyntää. Ammattilaisurheilu ei ollut isoa liiketoimintaa, eikä yhteistyökumppaneita ollut tapana kestittää urheilutapahtumien lomassa.

Toisin oli nyt: NHL-liiga oli 1960-luvun lopulta alkaen laajentunut ja nostanut katsojamääriään, ja ammattilaisjääkiekon ympärillä alkoi pyöriä yhä enemmän rahaa. Liigaan oli

vastikään noussut muutama nuori, uuden modernin jääkiekkajan supertähti, lupaavimpana heistä parikymppinen Wayne Gretzky. Pelaajien palkkiot olivat jyrkässä nousussa. Rakenteilla oleva Saddledome vastaisi kaikkiin näihin kehityskulkuihin; sinne mahtuisi lähes 20 000 katsojaa, aitioiden määrä monikertaisesti ja ravintolat ja baarit palvelisivat useassa kerroksessa.

Tänä iltana eräessä Stampede Corralin ainoista aitioista oli ovi raollaan ja sisältä kajasti valo. Kulkija koputti oveen ja astui sisään.

Calgary Flamesin general manager Cliff Fletcher oli johtanut joukkuetta vuodesta 1972, kun hänet palkattiin Atlanta Flamesiin. Tuolloin joukkue toimi vielä toisessa kaupungissa, toisessa maassa. Fletcher oli nähnyt Atlantan rämpimisen ja menestymättömyyden, pysynyt mukana vaikka seura oli myyty ja siirretty uuteen kaupunkiin ja rakentanut Calgarysta voittavan joukkueen, joka oli yltänyt jokaisella kolmella ensimmäisellä Calgaryssa pelatulla kaudella NHL:n pudotuspeleihin. Hänestä oli tullut verrattain nuorena eräs jääkiekkomaailman kovimmista tekijöistä, eikä hän pelännyt tehdä joukkueisiinsa isojakaan muutoksia, jos menestystä ei tullut. Fletcher oli toiminut myös Kanadan maajoukkueen joukkueenjohtajana vuoden 1981 Canada Cup -turnauksessa. Hän oli nuorentanut joukkueen rungon ja valinnut mukaan pelaajia taitojensa ja potentiaalinsa perusteella, ei menneiden saavutusten.

Työpöydällä paloi pieni jalkalamppu, sen valo heitti kelmeän varjon Fletcherin kasvoille, Oli hankala nähdä, minkälainen ilme hänellä oli. Sitten hän aloitti:

– Kiitos kaudesta. Se ei joukkueen tuloksen näkökulmasta mennyt suunnitelmien mukaan, mutta henkilökohtainen

suorituksesi oli loistava. Yli 60 pistettä ja valinta tähdistöotteluun, enempää en voi pyytää. Hienoa työtä.

Sitten Fletcherin ääni madaltui.

– Käsitin, että olet tullut tänään tänne keskustelemaan jatkosopimuksestasi.

Palan tunne kurkussa kasvoi. Tähän hetkeen kulminoituisi 15 vuoden taival ammattilaisjäähkiekkoilijana. Se, mikä alkoi Porin Urheilukeskukselta ja Kokemäenjoen jäätyneiltä rannoilta, tiivistyy nyt tänne, Calgaryn esikaupunkialueelle:

– Olen ajatellut, että palaisin Suomeen pelaamaan.

Fletcherin ilme – sikäli, kun siitä sai selvää lampun häikäisessä – ei värähtänyt. Hän tuijotti suoraan kohti loputtoman pitkältä tuntuneen ajan. Sitten hän avasi työpöydän laatikon, veti esiin tyhjän paperiarkin ja otti sitten kynätelineestä kuulakärkikynän. Hän asetti ne pöydän laidalle.

– Kerro hintasi. Kirjoita se tuohon lapulle ja minä lisään sen sopimukseesi.

Tunnit kuluivat. Sitten Cliff Fletcherin aition ovi jälleen aukesi. Hahmo astui käytävään ja askeleet loittonivat takaisin kohti Stampede Corralin betoninhajuista portaikkoo. Paperiarkki työpöydän kulmalla oli yhä tyhjä.

LUKU 1

KYLMÄ

Suomen heinäkuu vuonna 1953 oli helteinen, itse asiassa koko kesä oli Suomessa niin kuuma, että sinä vuonna mitatut lämpöennätykset rikottiin vasta kesällä 2021. Maailmanpolitiikassa puhalsivat kuitenkin 1950-luvulle saavuttaessa kylmät tuulet.

Maailma oli vasta toipumassa toisen maailmansodan traumoista. Kiinan kommunistinen kansantasavalta oli tunnustettu kansainvälisessä politiikassa vuonna 1950, ja ensi töikseen Kiina sopi Neuvostoliiton kanssa 30-vuotisen ystävyys- ja avunantosopimuksen. Maat päättivät alkaa tukea kommunistista hallintoa Korean niemimaan pohjoisosassa, ja näin alkoi Korean sota, ensimmäinen kylmän sodan sijaissodista, joissa vastakkain kulissien takana olivat myös paikallisia sotapuolia tukeneet Neuvostoliitto ja Yhdysvallat. Vuoteen 1953 mennessä sota Korean niemimaalla oli vaatinut miljoonia siviiliuhreja. Yli miljoona sotilasta oli kaatunut.

Saksan demokraattinen tasavalta DDR oli perustettu vuonna 1949 kommunistisen Neuvostoliiton vasallivaltioksi, ja kesällä 1953 DDR:n kansalaiset nousivat ensimmäiseen monista kapinoistaan. Työväestö ryhtyi kesäkuussa 1953 lakkoon, vaatimuksinaan enemmän vapautta ja vapaat vaalit. Jugoslaviassa

Tito oli valittu keväällä 1953 presidentiksi. Neuvostoliitossa Josif Stalin antoi käskyn luokkataistelun tehostamisesta.

Kylmä sota oli kiihtymässä, samoin atomiaika. Ydinpommeja oli USA:n ja Neuvostoliiton lisäksi myös Isolla-Britannialla. Uuden teknologian vetypommit olivat paljon tehokkaampia kuin toisen maailmansodan ensimmäiset atomipommit. Pohjois-Atlantin puolustusliitto Nato oli perustettu vuonna 1949.

Suomi taiteili idän ja lännen välissä. Toisaalta Suomen hallitus katsoi jo kohti Pohjois-Amerikkaa ja Länsi-Eurooppaa, toisaalta se yritti selviytyä Neuvostoliiton ulkopoliitiikan paino-
lastin alla. 1300 kilometrin yhteinen maaraja oli myös kommunistisen Itä-Euroopan ja lännen raja, ja suuri naapuri painosti itsenäistä Suomea. YYA-sopimus oli allekirjoitettu, eikä idän suuntaan ollut ainakaan julkisesti mahdollista irvistää. Tämän tiesi hyvin myös pääministeri Urho Kekkonen, joka hoiti yhdessä presidentti Juho Kusti Paasikiven kanssa Suomen idän-suhteita. Kun Stalin maaliskuussa 1953 menehtyi, Suomea edustivat valtiollisissa hautajaisissa Kekkosen yhdessä ulkoasiainministeri Ralf Törngrenin ja opetusministeri Reino Oitisen kanssa.

Suomessa hallitus hajosi alkukesästä 1953, syynä erimielisyydet siitä, mihin suuntaan Suomen taloutta olisi pitänyt kehittää. Kekkonen onnistui pitämään pääministerin virkansa ja kasasi uuden, talousuudistuksille myötämielisen hallituksen. Inflaatio kiihtyi ja teollisuuden alan kustannukset nousivat äkkijyrkästi. Lähitulevaisuuden talouspolitiikassa oli näkyvissä vain huonoja suhdanteita. Kekkosen neljäs hallitus selvisi ehjänä vain puoli vuotta – marraskuussa 1953 hallitus hajosi taas.

Tähän epävakaaseen maailmaan Pekka Rautakallio syntyi 25.7.1953. Porissa maailmanpolitiikka ja kylmä sota olivat kuitenkin jossain kaukana.

PORI

Pori 1950-luvulla oli eräs Suomen elävöisimmistä kaupungeista. Satama toi kaupunkiin vilskettä, työpaikkoja ja kansainvälisiä sävyjä, vaikka taloussuhdanteet olivat häilyviä. Kaupungin suurin teollisuuden alan työnantaja, Rosenlewin monialayritys työllisti tuhansia. Toisen maailmansodan jälkeen Pori oli nousut verrattain nopeasti takaisin jaloilleen.

Yritteliäisyyttä ja toimeliaisuutta oli kaikkialla. Neuvostoliitolle maksettavaksi langenneet sotakorvaukset täyttivät Rosenlewin tehtaiden tuotantolinjat ja kahdenkeskinen kauppa itänaapurin kanssa oli vilkasta.

Pekka Rautakallion lapsuudessa ei kuitenkaan ollut paljoakaan ylimääräistä. Viisilapsinen perhe asui Porin kaupungin heille osoittamassa vuokratalossa Kokemäenjoen rannassa, Isojoenrannan asuinalueella. 1950-luvulla hiekkateitä reunustivat vanhat puutalot ja matalat ojat.

– Asuimme aina perheen kanssa siellä, mistä kaupunki meille asunnon osoitti, Pekka kertoo. Hänen kuljettamansa henkilöauto lipuu hiljaa tiellä, joka on nyttemmin asfaltoitu. Lapsuuden kotitalo on jo purettu, mutta muutoin Isojoenranta näyttää edelleen melko samanlaiselta kuin vajaat 70 vuotta sitten.

Hiljainen yhteisö oli lapselle mainio paikka kasvaa. Tienoon taloissa oli paljon leikkikavereita, ja seikkailuita oli tarjolla joka päivä. Kivenheiton päästä Rautakallion kotitalosta

sijaitti Kokemäenjoen ylittävä, Kalaholman kaupunginosaan johtava rautatiesilta. Silta on olemassa nykyäänkin, joskin poistettuna junaliikenteen käytöstä.

Ruostuneet palkit ja sillankannattimet kertovat tarinoita menneistä ajoista. 1950-luvulla junaliikennettä kulki sillalla päivittäin. Pekka vietti sillalla, tai oikeammin sillankorvan alla, jännittäviä hetkiä.

– Nuoren pojan suuri seikkailu oli se, että menttiin sillan alle seisomaan ja laitettiin pää tuosta kiskojen välistä. Sitten odotettiin, että juna tulee, ja vedettiin äkkiä pää alta pois.

Talvisin Isojoenrannalla oli kylmä. Pakkanen nipisteli lapsien poskilla ja talvisaappaat täyttyivät lumipaakuista. Hiekkatiet jäätyivät ja lunta satoi joka vuosi niin paljon, että teiden varsien ojat täyttyivät lumikasoista. Aura-autot ajoivat lumen ojaan, jonka pohjalla Pekka ystävineen odotti lumisuihkua.

Kun Isojoenrannan ja Porin keskustan välistä reittiä ajanut paikallisliikenteen linja-auto talvisin pysähtyi kyläkaupan eteen, Pekka oli ojassa valmiina odottamassa. Kun bussi kaasutti pysäkiltä, Pekka hyppäsi tielle ja tarrasi takapuskuriiin. Pekka ja ystävät liukuivat huopatossut jaloissaan jäisellä kadulla bussin perässä, kunnes kuljettaja sattui huomaamaan.

– Kuskin nimi oli Passe, ja aina välillä hän näki, että olimme kiinni takapuskurissa. Ehdimme kuitenkin aina karkuun, ennen kuin hän sai meidät kiinni.

Porissa asui 1950-luvun alussa yli 40 000 ihmistä, asukasluku oli kaksinkertaistunut 10 vuoden sisään. Vuosikymmenen vaihteen aikaa kutsutaan Suomen historiassa suurten ikäluokkien ajaksi – kaikkialla Suomessa sota oli jätetty taakse ja elämä voitti jälleen.

Porissa oli 1950-luvulla paljon energiaa. 1920-luvun lopussa Rosenlew-yhtiön avustuksella rakennettu keskustasilta yli Kokemäenjoen on käytössä vielä tänäänkin. Sillankorvan takaa aukeaa näkymä Kirjurinluodolle, joka oli jo Pekan lapsuudessa eräs porilaisten keskeisimpiä kesänviettopaikkoja, keskellä kaupunkia.

Kirjurinluodon uimarannalla Pekka ja muut pikkupojat opettelivat uimaan. Kirjurinluotoon pääsi vain köysilossilla, jonka matkustajat joutuivat itse vetämään Kokemäenjoen yli.

– Lossin vartija oli kiukkuinen velikulta. Uimatreenien jälkeen saimme aina maitolasit ja näkkileivät, joiden päällä oli Suomi-makkaraa.

ISOJOENRANNAN MAHTI

1960-luvun taitteessa ei nuorella pojalla ollut Suomessa mielekkäämpää tekemistä kuin urheiluseuraan liittyminen. Pekka Rautakallion kohdalla tämä tarkoitti Isojoenrannan Mahdin mukaan lähtemistä. Seuran tukikohta oli lähellä Pekan kotitaloa sijaitseva yleisurheilukenttä, jonka paikalla on nykyään jalkapallokenttä.

– Mahti oli ensimmäinen urheiluseurani. Siihen aikaan kaikki seudun nuoret urheilivat, mutta oli myös yksinkertaisempi syy, miksi lähdin mukaan toimintaan. Mahdin urheilukenttä oli varsinkin kesäisin seuran käytössä. Siellä oli organisoitua toimintaa, kuten pituushyppyä, juoksua ja korkeushyppyä, eikä sinne ollut omatoimisesti mitään asiaa. Seisoin kentän laidalla ja kysyin valmentajalta, mitä pitää tehdä, jotta saisi astua

kentälle. Hän sanoi, että liityt Isorannan Mahtiin. No mä liityin sitten.

Pekka hyppäsi Mahdin väreissä pituutta ja juoksi pikamatkoja. Seuraan liittyneet nuoret saivat seuralta kirkkaanpunaiset verryttelyasut, joiden selkään oli kirjailtu isoilla mustilla tikkukirjaimilla seuran nimi.

Pian Mahtiin liittymisen jälkeen Rautakallioiden perhe joutui muuttamaan pois Isojoenrannasta, sillä kaupungin vuokratilanne oli muuttunut. Uusi koti perheelle osoitettiin Liisankadulta, keskeltä Porin keskustaa. Pekka jatkoi Mahdin riveissä harjoittelua ja osallistui juniorikisoihin. Mahti oli kuitenkin maalaisseura, eivätkä keskustassa asuneet lapset katsoneet siihen kuulumista hyvällä.

– Kun muutimme Porin keskustaan ja pukeuduin Mahdin kirkkaanpunaisiin verkkareihin, muut lapset pilkkasivat minua niistä tai sitten he eivät yksinkertaisesti vain olleet koskaan kuulleet seurasta ja eivätkä siksi ymmärtäneet, mistä oli kyse. Joka tapauksessa herjoja sateli. Päätin repiä ne mustat tikkukirjaimet verkkatakin selästä pois, mutta haalistuneen MAHTI-sanan pystyi yhä lukemaan takin selkämyksestä.

KÄRISTEMAKKARA

Jääkiekkoilijoilta kysytään usein, millä hetkellä tarkalleen he tiesivät ryhtyvänsä jääkiekkoilijoiksi.

Pekka Rautakallion kohdalla se hetki tuli seitsemänvuotiaana, Herralahden urheilukentällä Rosenlewin tehtaiden kupeessa. Käynnissä oli RU-38:n, Rosenlewin tehdastyöntekijöiden urheiluseuran jääkiekko-ottelu. Kaukalo oli rakennettu auratulle

jääkentälle, ja katsojat seisoivat lumivallien päällä. Kaukalon laidalla oli pieni koju, jossa myytiin kuumaa mehua ja grillimakkaroitu.

– Enoni vei minut katsomaan sitä peliä. En muista, mikä ottelu oli kyseessä, mutta jokin tärkeä matsi se oli, sillä voitto-maalin jälkeen hanskat ja mailat lensivät ympäri kaukaloa. En muista pelistä juuri mitään, mutta sen käristemakkaran tuoksun tunnen vieläkin nenässäni, ja pystyn yhä aistimaan tunnelman, joka siellä vallitsi. Ei meillä siihen aikaan ollut makkaraa kotona eikä saatu mehua.

Seuraavana päivänä Pekka alkoi luistella. Hän kolasi jäätyneen Kokemäenjoen rantaan itselleen pienen, lumivallien reunustaman pelikentän ja veti jalkaansa serkulta lahjaksi saadut, viisi numeroa liian isot luistimet. Pakkasta oli riittämiin ja jää hohkasi kylmää. Luistinten kenkäosat olivat nahkaa, joka oli jo antanut periksi – kuin olisi luistellut löysäpartisilla talvisaappailla, joiden pohjissa oli terät. Pekka veti jalkaansa viidet villasukat, jotta nilkoissa olisi edes hieman tukea.

– Luistinten nahka taittui sivulle heti kun laitoin jalan sisään. Luistelusta ei tullut yhtään mitään – luistelin kuin Aku Ankka, jalat nahkavarsien päällä. Taisin kuluttaa nahat luistimien reunoista kokonaan irti, mutta se oli ainut tapa pysyä pystyssä.

JOULU

Saapui joulukuu 1959, ja Pekan kodin alakerran siivouskomeeroon oli ilmestynyt erikoinen, pitkulainen paketti. Ruskeaan lahjapaperiin kääritty esine muistutti muodoltaan jääkiekkomailaa.

RAUTAISEN PUOLUSTAJAN MATKA HUIPULLE

Pekka “Rocky” Rautakallion (s. 1953), kenties kaikkien aikojen parhaimman suomalaisen jääkiekko-puolustajan elämä ja ura ovat olleet todennäköisyyksiä ja vähättelyä vastaan taistelemista. Se on ollut myös omia perheen parhaaksi tehtyjä valintoja, jotka ovat ajaneet ammatillisten kunnianhimojen ja rahan ansaitsemisen ohi.

Suomessa Rautakallio pelasi ensin Porin Ässissä ja myöhemmin HIFK:ssa, joiden riveissä hän saavutti kolme Suomen mestaruutta. Hän pelasi myös kahteen otteeseen Pohjois-Amerikassa: WHA-liigassa ja NHL:ssä. Hän oli ensimmäinen suomalaispelaaja NHL:n tähdistöettelussa, kun hänet valittiin All-Star-otteluun 1982. Valmentajana Rautakallio on toiminut niin kotimaan kentillä kuin Sveitsissä ja KHL:ssä.

Pekka Rautakallio ei ole aiemmin julkisesti kertonut peliuransa vaiheista eikä valmentajavuosistaan. Mikko Rautakallion ja Mikko Merilinnan *Rocky Road* avaa uudella tavalla suomalaisen ja kansainvälisen jääkiekkomaailman historiaa Pekka Rautakallion elämän kautta.

9 789523 763685

99.1 • ISBN 978-952-376-368-5

www.bazarkustannus.fi